

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทนี้เป็นการนำเสนอการสรุปผลการศึกษา การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ที่ได้จากผลการวิจัยเรื่อง ผลของการเรียนภาษาอังกฤษเรื่อง กาล โดยใช้บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่มีต่อความสามารถในการใช้กาลในภาษาอังกฤษของนักศึกษาตามลำดับดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้แบ่งข้อมูลของการวิจัยออกเป็น 2 ข้อ ได้แก่ ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Data) และข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Data) เพื่อตอบคำถามการวิจัยนอกจากนี้ผู้วิจัยยังใช้การวิเคราะห์ข้อมูลแบบเนื้อหา (Content Analysis) เพื่อวิเคราะห์แบบบันทึกการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยมีผลการวิจัยดังนี้

5.1.1 ผลการวิเคราะห์การหาค่าประสิทธิภาพเครื่องมือตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 ของบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) พบว่า มีนักศึกษาที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 จำนวน 18 คน คิดเป็น ร้อยละ 90.00% และมีค่าเฉลี่ยผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 90 เท่ากับ 18 ค่า เบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.51 คิดเป็นร้อยละ 90.00% ดังจะเห็นได้จากตารางที่ 4.1 และ 4.2 ซึ่งจากผลการหาค่าประสิทธิภาพเครื่องมือตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 สามารถตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 1 ที่ว่า “บทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เรื่อง กาล จะมีคุณภาพและค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 หรือไม่” ซึ่งได้ผลการหาประสิทธิภาพเครื่องมือว่าบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่องกาล (Tense) มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานที่ 90/90 จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

5.1.2 ผลการวิจัยพบว่าส่วนต่างของคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน โดยผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ มีค่าเฉลี่ย (Mean) ที่ 3.68 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 1.40 ในขณะที่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูง มีค่าเฉลี่ย (Mean) ที่ 4.83 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 1.20 ซึ่งเมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังเรียนระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) แบบ Independent Sample t-test

พบว่าค่าสถิติมีค่าเท่ากับ 3.95 ซึ่งหมายความว่า ผลต่างระหว่างคะแนนจากการทำแบบทดสอบการ เรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนของตัวอย่างที่เป็นผู้เรียนที่มีระดับความสามารถใช้กาลใน ภาษาอังกฤษทั้งสูงและต่ำ ด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) มีความแตกต่าง กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

5.1.2.1 นอกจากนี้ความสามารถใช้กาลในภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนด้วย บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) มีความแตกต่างกันภายในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับ ความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำโดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนที่ 13.03 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ 3.45 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนที่ค่าเฉลี่ย 9.35 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.40 ซึ่งเมื่อทำการ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังเรียนภายในกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ ด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) แบบ Dependent Sample t-test พบว่า ค่าสถิติมีค่าเท่ากับ 16.75 หรืออาจกล่าวได้ว่า ผลต่างระหว่างคะแนนจากการทำแบบทดสอบการ เรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล ภายในกลุ่มผู้เรียนที่มี ระดับความสามารถใช้กาลในภาษาอังกฤษต่ำ (Tense) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ 0.05

5.1.2.2 ในขณะที่การผลวิจัยการเปรียบเทียบผลต่างความสามารถใช้กาลใน ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนภายในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง โดยมี ค่าเฉลี่ยหลังเรียนที่ 17.57 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ 3.15 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนที่ค่าเฉลี่ย 12.74 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.77 ซึ่งเมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังเรียน ภายในกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) แบบ Dependent Sample t-test พบว่าค่าสถิติมีค่าเท่ากับ 25.52 หรืออาจกล่าวได้ว่า ผลต่างระหว่างคะแนนจากการทำแบบทดสอบการ เรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยบทเรียนบน เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) ภายในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถใช้กาลใน ภาษาอังกฤษสูงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.1.3 ผลการวิจัยเกี่ยวกับผลต่าง โดยเฉลี่ยเกี่ยวกับความคิดเห็นหลังเรียนบนเครือข่าย อินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) ของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำในการ ใช้กาลในภาษาอังกฤษ พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทาง ภาษาอังกฤษต่ำมีค่าเฉลี่ย (Mean) ที่ 4.16 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ที่ 0.27 ในขณะที่ความ คิดเห็น โดยเฉลี่ยของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงมีค่าเฉลี่ย (Mean) อยู่ที่ 4.19 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ที่ 0.21 และเมื่อทำการเปรียบเทียบผลต่างเกี่ยวกับผลต่างโดย เฉลี่ยเกี่ยวกับความคิดเห็นหลังเรียนบนเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) ของผู้เรียน

ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงในการใช้กาลในภาษาอังกฤษ ด้วยสถิติ Independent Samples t-test พบว่า ค่าสถิติมีค่าเท่ากับ 0.51 และค่า Sig ที่ 0.31 ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ความคิดเห็นหลังเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) ของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงในการใช้กาลในภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

5.2 การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่องผลของการเรียนภาษาอังกฤษเรื่อง กาล (Tense) โดยใช้บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่มีต่อความสามารถในการใช้กาลในภาษาอังกฤษของนักศึกษาสามารถนำไปสู่การอภิปรายผลได้ดังนี้

5.2.1 ผลการวิเคราะห์การหาค่าประสิทธิภาพเครื่องมือตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 ของบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) พบว่า มีนักศึกษาที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 จำนวน 18 คน คิดเป็น ร้อยละ 90.00% และมีค่าเฉลี่ยผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 90 เท่ากับ 18 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.51 คิดเป็นร้อยละ 90.00% ดังจะเห็นได้จากตารางที่ 4.1 และ 4.2 ซึ่งจากผลการหาค่าประสิทธิภาพเครื่องมือตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 สามารถตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 1 ที่ว่า “บทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เรื่อง กาล จะมีคุณภาพและค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 หรือไม่” ซึ่งได้ผลการหาประสิทธิภาพเครื่องมือว่าบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่องกาล (Tense) มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานที่ 90/90 จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

5.2.1.1 บทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้สร้างบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยทำการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการจัดบทเรียนและการออกแบบการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับ Dillon (1991) และ Khan (1997) ที่ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนในการสร้างบทเรียนมีลักษณะเป็นสื่อหลายมิติ (Hypermedia) ซึ่งหลักการนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการออกแบบและพัฒนาเว็บเพื่อการเรียนการสอน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังกำหนดจุดประสงค์ในการเรียนเรื่อง กาล จากหนังสือการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเบื้องต้นถึงระดับกลางจากสำนักพิมพ์ในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งหมด 29 เล่ม (รายชื่อหนังสือทั้งหมดและตารางการเรียงลำดับ ดูได้จากภาคผนวก) ซึ่งศึกษาควบคู่ไปงานวิจัยของ Jansom, S.(2006) และเลือก 5 กาล ที่ใช้สอนอยู่ในหนังสือการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยมีการเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ยึดให้ผู้เรียนเป็นสำคัญและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่ง

สอดคล้องกับงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เช่น สุวัฒน์ สุขมลสันต์ (2541) สุพัตรา สุจิตรีภย์ (2553) กมล บุตรแสง (2545) กิตติยา ทักษะสกุล (2546) บุญเชิด เกตุแก้ว (2540) เสาวดี คล้ายโสม (2545) ธนากร หาญกุล (2543) Hindes (1999) Jarvis H. (2008) Al-Jalf (2005) ซึ่งชี้ให้เห็นว่า บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่เหมาะสมกับการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง กาล (Tense) ซึ่งสอดคล้องกับ Bloom (1981 อ้างถึงใน มนตรี เข้มกลกร, 2550) ที่กล่าวว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพ 90/90 เหมาะสำหรับสื่อที่สนับสนุนให้ผู้เรียนซึ่งเป็นผู้เรียนด้วยตนเองและเนื่องจากการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง กาล (Tense) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ทุกที่ทุกเวลา ซึ่งสอดคล้องกับกิดานันท์ มลิทอง (2543) ที่กล่าวที่ประโยชน์ของการเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตว่าเป็นการขยายขอบเขตการเรียนรู้ของผู้เรียนมีทุกหนทุกแห่งจากห้องเรียนปกติไปยังบ้านและที่ทำงาน ทำให้ไม่เสียเวลาในการเดินทาง และผู้เรียนสามารถควบคุมการเรียนตามความต้องการและความสามารถของตนเองได้ อีกทั้งยังเป็นการสนับสนุนให้ผู้เรียนรู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง (Active Learners) หลีกเลี่ยงการกำกับให้ผู้สอนเป็นผู้ป้อนข้อมูลหรือคำตอบผู้เรียนควรเป็นผู้ขวนขวายไปหาข้อมูลองค์ความรู้ต่างๆเอง โดยการแนะนำของผู้สอนเป็นที่ทราบคืออยู่แล้วว่าอินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งข้อมูลที่ใหญ่ที่สุดในโลกดังนั้นการจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถหาข้อมูลได้ด้วยความสะดวกและรวดเร็วทั้งยังหาข้อมูลได้จากแหล่งข้อมูลทั่วโลกเป็นการสร้างความกระตือรือร้นในการไปหาความรู้ (Angelo, 1993 อ้างถึงในวิชุดา รัตนเพียร, 2542)

5.2.1.2 การสร้างแบบทดสอบก่อนเรียน แบบฝึกหัดระหว่างเรียน แบบทดสอบท้ายบทของแต่ละบทเรียน และแบบทดสอบหลังเรียน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาที่เกี่ยวกับเรื่องการเปรียบเทียบคุณภาพของแบบทดสอบเลือกตอบที่มีจำนวนตัวเลือกที่ต่างกัน โดยการใช้ทฤษฎีการตอบข้อคำถาม (ชาติชาย กู้กิตติไมตรี, 2533) ซึ่งผลการวิจัยพบว่าค่าความยากของแบบทดสอบชนิด 4 ตัวเลือก มีความยากในการตอบถูกมากกว่าแบบทดสอบชนิด 3 ตัวเลือกในส่วน of ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ พบว่า แบบทดสอบแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก มีค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบสูงกว่าแบบทดสอบชนิด 3 และ 5 ตัวเลือก และแบบทดสอบชนิด 4 ตัวเลือก มีโอกาสเดาคำตอบได้ถูกต้องน้อยกว่าแบบทดสอบชนิด 3 ตัวเลือก สรุปคือ แบบทดสอบที่มีตัวเลือกจำนวนมาก ผู้เรียนจะมีโอกาสในการเดาคำตอบได้ถูกต้องน้อยลง สอดคล้องกับครุฑ หาญตระกูล (อ้างถึงในชาติชาย กู้กิตติไมตรี, 2533) พบว่า แบบทดสอบ 4 ตัวเลือกมีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าแบบทดสอบที่มี 2 ตัวเลือก 3 ตัวเลือก และ 5 ตัวเลือก อีกทั้งความเที่ยงตรงของแบบทดสอบจะลดลงเมื่อลดจำนวนตัวเลือกลง นอกจากนี้ Lindvall (1961, pp. 69-73 อ้างถึงในชาติชาย กู้กิตติไมตรี, 2533) กล่าวว่า แบบทดสอบ

แบบเลือกตอบแต่ละข้อควรมีตัวเลือกอย่างน้อย 4 ตัวเลือก ทั้งนี้เพื่อแก้การเดาของผู้เรียนและจำนวนตัวเลือกขนาดนี้ นับว่าเป็นแบบที่นิยมกันทั่วไป และเป็นแบบทดสอบที่นับว่าให้ผลเชื่อถือได้ด้วยเหตุผลดังกล่าวที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสร้างแบบทดสอบ แบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก เพื่อให้บทเรียนมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

5.2.2 ผลต่างระหว่างคะแนนจากการทำแบบทดสอบการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนของตัวอย่างที่เป็นผู้เรียนที่มีระดับความสามารถการใช้กาลในภาษาอังกฤษทั้งต่ำและสูง ด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 อาจจะมาจากสาเหตุต่อไปนี้

5.2.2.1 คุณลักษณะของผู้เรียนภาษาที่ดี (Naiman et al., 1978 อ้างถึงใน Rubin, 1987) ซึ่งสอดคล้องกับเจอแดน (Jerdan, 1993) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถการเรียนรู้ภาษาสูงจะมีระดับการรับรู้ที่สูงกว่า ความสนใจที่สูงกว่า และความพยายามที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองสูงกว่า ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถการเรียนรู้ภาษาต่ำ ซึ่งจากเหตุผลข้างต้นนี้สามารถสนับสนุนข้อค้นพบของการวิจัยครั้งนี้ได้ว่า ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงมีคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ หรืออาจกล่าวได้ว่า ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงมีความสนใจและกระตือรือร้นมากกว่าผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ

5.2.2.2 การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self – Study) วิธีการเรียนรู้นี้ทำให้ผู้เรียนพัฒนาผลการเรียนได้ตามความสามารถการเรียนรู้ของตนเอง รู้จักการแก้ปัญหาการเรียนด้วยตนเองในระดับหนึ่ง ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้วิธีการที่จะเรียน (Knowing how to learn) (Hiemstra and Burns (1997 อ้างถึงใน ชาญ กลิ่นช้อน ,2550))ซึ่งอาจจะทำให้ผู้เรียนเกิดความคงทนในการจำความรู้ที่เรียนได้มากกว่า สอดคล้องกับ Knowles (1975, pp. 15-17 อ้างถึงใน แสงเดือน เจริญฉิม, 2555) ที่กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเองว่า ผู้ที่เรียนรู้ด้วยความคิดริเริ่มของตนเองจะเรียนได้มากกว่า และคิดว่าผู้เรียนที่เป็นเพียงผู้รับหรือรอให้ครูถ่ายทอดวิชาความรู้ให้เท่านั้น คนที่เรียนด้วยตนเองจะเรียนอย่างตั้งใจ มีจุดมุ่งหมายและมีแรงจูงใจ สามารถใช้ประโยชน์จากการเรียนรู้ได้ดีกว่าและยาวนานกว่าผู้เรียนที่รอรับคำสอนแต่เพียงอย่างเดียว อีกทั้งเนื่องจากโลกที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมซึ่งมีความเปลี่ยนแปลงใหม่ๆเกิดขึ้นเสมอและข้อเท็จจริงเช่นนี้เป็นเหตุผลไปสู่ความจำเป็นทางการศึกษาและการเรียนรู้ การเรียนรู้ด้วยตนเองจึงเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิตซึ่งจากผลการวิจัยของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงที่ระบุตรงกันว่าผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความพัฒนาทางด้านผลการเรียนที่ดีขึ้นนอกจากนี้อาจเป็นเพราะว่า บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ตาม

แนวทางการสอนภาษาของBrown (2001, pp. 43) ทั้งนี้บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เปิดให้ผู้เรียนสามารถฝึกทำแบบฝึกหัดซ้ำๆ หรือย้อนกลับไปดูคำอธิบายได้จนกว่าผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นคุณลักษณะของบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตประเภทฝึกหัด (Drills and Practice) (ฐาปนีย์ ธรรมเมธา, 2541) ซึ่งในการทบทวนหรือการฝึกหัดซ้ำๆ นั้นจะให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญ การจดจำ และความเข้าใจในตัวเนื้อหานั้นๆ

5.2.2.3 การรับรู้ (Perception) ของนักศึกษาต่อบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ที่ทั้งผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงเห็นตรงกันว่า พวกเขาเห็นคุณค่าของบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังจะเห็นได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้ที่ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นว่าบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีประโยชน์ต่อการเรียนภาษาอังกฤษของพวกเขา ซึ่งจะทำให้พวกเขาได้รับรู้คำศัพท์ใหม่ๆ และสำนวนใหม่ๆ ที่ไม่ปรากฏอยู่ในบทเรียนที่พวกเขาเรียนอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับจิรวุฒ ล้วนกลิ่นหอม (2549) ที่กล่าวว่า การรับรู้เป็นพื้นฐานการเรียนที่สำคัญของบุคคล เพราะการตอบสนองพฤติกรรมใดๆ ขึ้นอยู่กับการรับรู้จากสภาพแวดล้อมของตนและความสามารถในการแปลความหมายของสภาพนั้นๆ ดังนั้นการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพจึงขึ้นอยู่กับปัจจัยการรับรู้และสิ่งเร้าที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งปัจจัยการรับรู้ประกอบไปด้วยประสาทสัมผัส และทัศนคติ กล่าวคือจะต้องมีความรู้เดิม ความต้องการ และทัศนคติที่ดี เป็นต้น

อย่างไรก็ตามข้อมูลเชิงคุณภาพสะท้อนให้เห็นว่าอุปสรรคในการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนผ่านบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้น ซึ่งมีหลายปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยตนเอง หรือไม่ได้ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังไว้ อาจจะมีสาเหตุมาจากปัจจัยต่อไปนี้

5.2.2.4 การขาดความช่วยเหลือในการเรียนเนื่องจากไม่มีครูผู้สอน ดังนั้นบทบาทของครูผู้สอนจึงจำเป็นมากในการเรียนแบบเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน และควรมีช่องทางให้นักศึกษาได้ติดต่อกับครูผู้สอน หรือมีการตรวจสอบความก้าวหน้าในการเรียนเป็นระยะๆ โดยเฉพาะกับผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำจะต้องการความช่วยเหลือดูแลเอาใจใส่จากครูผู้สอนมากกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย Swatevacharkul, R. (2006) ที่กล่าวว่า กลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำมองว่าบทบาทหน้าที่ของครู ซึ่งเป็นหนึ่งปัจจัยที่สำคัญในการเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตด้วยตนเองของพวกเขา นอกจากนี้พวกเขาระบุเพิ่มเติมว่าครูผู้สอนช่วยกระตุ้นและสนับสนุนให้พวกเขาคิดด้วยตัวเอง ซึ่งเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

5.2.2.5 ผลจากแบบบันทึกสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนขาดความอดทนในการเรียนเนื่องจากองค์ประกอบของการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

(Constructivism) เมื่อผู้เรียนรับและซึมซับข้อมูลหรือประสบการณ์ใหม่เข้าไปสัมพันธ์กับความรู้หรือโครงสร้างทางปัญญาที่มีอยู่เดิมหากไม่สามารถสัมพันธ์กันได้ จะเกิดภาวะไม่สมดุลขึ้น Disequilibrium (Piaget อ้างถึงใน ทิศนา แจมมณี, 2545) ซึ่งสอดคล้องกับนักการศึกษาพัฒนาพร ระวังทุกข์ (2541 อ้างถึงใน วาสนา ณ สุโหลง, 2553) ที่กล่าวถึงภาวะไม่สมดุลนั้น เกิดจากที่ผู้เรียนไม่ปรับความคิดในโครงสร้างทางปัญญาของตนเอง และไม่สนใจที่จะเข้าใจกับสิ่งที่เรียนรู้อยู่ซึ่ง การขาดความอดทนในการเรียนนั้น ผู้วิจัยมองว่าน่าจะส่งผลมาจากการขาดความช่วยเหลือในการ เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากครูผู้สอน ดังที่อภิปรายไว้ไว้ก่อนหน้า

5.2.2.6 บริบทผู้เรียนและผู้สอนต่อวิธีการเรียนการสอน

เนื่องจากการเรียนของผู้เรียน ในปัจจุบันเป็นการเน้นที่ผู้สอนไม่ใช่ผู้เรียน ถึงแม้ว่าจะมีการสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองก็ตาม ดังที่ทองจันทร์ หงส์ดารมภ์ (2550) กล่าวว่า บทบาทของการเรียนการสอนจะเน้นที่ผู้เรียนไม่ใช่ผู้สอน ผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้ออกแบบ กิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนในรูปของ โจทย์ปัญหา (Problem) จัดหาทรัพยากรการเรียนรู้ (Learning Resource) ต่างๆให้ผู้เรียนได้เรียนเพื่อแสวงหาความรู้และทักษะที่เกี่ยวข้องกับการปัญหา ผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้สนับสนุนการเรียนรู้ ผู้เรียนอาจจะต้องการให้ผู้สอนแนะนำหรือสอนทุกวิธีการเรียนรู้ ตลอดเวลา จึงทำให้คิดว่าการเรียนรู้ด้วยตนเองบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประโยชน์ มากต่อการเรียนเรื่องกาล (Tense) ของกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง

นอกจากนี้ผลของแบบสอบถามความคิดเห็นหลังเรียนด้วยบทเรียนบนเครือข่าย อินเทอร์เน็ตในเรื่องของการตอบโจทย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง ยังสามารถสนับสนุนสาเหตุที่กล่าวมา ข้างต้น โดยผลชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำคิดว่าตอบสนองการ เรียนรู้ด้วยตนเองน้อยกว่า (ค่าเฉลี่ย 3.63) ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง (ค่าเฉลี่ย 3.90) ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงมีความสามารถ (Proficiency) ในการเรียนรู้สูงกว่า ก็ย่อมที่จะมีความพร้อมมากกว่า ประเด็นนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ ครูผู้สอนต้องตระหนักถึงการใช่วิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองกับผู้เรียนที่มีความสามารถทาง ภาษาอังกฤษต่ำโดยอาจต้องให้ความช่วยเหลือสนับสนุนมากกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทาง ภาษาอังกฤษสูง

5.2.3 ผลการวิจัยของผลต่างความคิดเห็นหลังเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) ของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงในการใช้กาลในภาษาอังกฤษ พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งโดยภาพรวมของแบบสอบถามความคิดเห็น ทั้งหมด 11 ข้อ ของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงจำนวน 80 คน พบว่า โดยรวมแล้วผู้เรียนมีความความคิดเห็นที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง

กาล (Tense)อาจเป็นเพราะว่า บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นมีคุณภาพและประสิทธิภาพ ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาของBrown (2001, pp. 43) ทั้งนี้บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เปิดให้ผู้เรียนสามารถฝึกทำแบบฝึกหัดซ้ำๆ หรือย้อนกลับไปดูคำอธิบายได้จนกว่าผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นคุณลักษณะของบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตประเภทฝึกหัด (Drills and Practice) (ฐาปนีย์ ธรรมเมธา 2541, น.208 - 210) จึงสรุปได้ว่า บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประโยชน์และเหมาะต่อการนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

จากการอภิปรายข้างต้นสามารถสรุปได้ตามรูปภาพความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนที่เรียนรู้ด้วยตนเอง ครูผู้สอน และสื่อที่ใช้ในการประกอบการสอน

ภาพที่ 5.1 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนที่เรียนรู้ด้วยตนเอง ครูผู้สอน และสื่อที่ใช้ในการเรียน

5.3 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.3.1 สำหรับงานวิจัย

5.3.1.1 ควรมีการศึกษาและพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับไวยากรณ์ในเนื้อหาอื่นๆ โดยผ่านทักษะการสื่อสารต่างๆ เช่น ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับไวยากรณ์ให้ครอบคลุมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

5.3.1.2 ในการวิจัยควรให้เวลากับผู้เรียนศึกษาบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตด้วยตนเองยาวนานมากขึ้น เช่น 1 ภาคเรียนการศึกษา เพื่อเปรียบเทียบผลของการเรียนอันเนื่องมาจากปัจจัยด้านระยะเวลาเรียน

5.3.1.3 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบถึงความคงทน (Retention) ทางการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตกับการเรียนวิธีการสอนแบบในห้องเรียนว่าวิธีการสอนแบบใดสามารถทำให้ผู้เรียนมีความคงทนต่อการเรียนรู้มากกว่ากัน

5.3.2 สำหรับผู้บริหารการศึกษา

5.3.2.1 ผู้บริหารสถานศึกษาควรส่งเสริมวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านบทเรียนหรือเนื้อหาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยที่มีครูผู้สอน ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษา ให้ความช่วยเหลือ และการสนับสนุนผู้เรียน เนื่องจากวิธีการเรียนการสอนแบบนี้ช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนสำหรับการเป็นผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งสิ่งนี้จะช่วยให้ตอบสนองการเรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางได้

5.3.3 สำหรับครูผู้สอน

5.3.3.1 ครูผู้สอนต้องให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนผู้เรียนตลอดระยะเวลาที่เรียนรู้ด้วยตนเองผ่านบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เนื่องจากครูผู้สอนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สามารถช่วยลดหรือขจัดอุปสรรคในการเรียนลงได้